

Зачарована Асьєнда

КУПИТИ

Лише за один день Гарлоу Естрада примудрилася втратити роботу мрії, перспективного хлопця і квартиру в Нью-Йорку, яка йшла з ним у комплекті. У відчаї вона збирає валізу й втікає до єдиного місця, яке завжди може називати домом.

На фермі родини Естрада в Мексиці ростуть найрізноманітніші квіти, за якими доглядають мати Гарлоу, сестри, тітка та кузини. За допомогою квіткової магії всі жінки Естрада можуть зцілювати серця, стирати спогади, тлумачити сновидіння... Усі, крім Гарлоу. Тож коли мати й тітка призначають їй особливу місію, дівчина в розпачі: вона ж зовсім не здатна до магії! Ще й на першому завданні ледь помилково не приворожила хлопця своєї мрії до іншої. Та час пророцтва для Гарлоу вже настав. Їй просто треба навчитися прислухатися до власного серця, снів і поклику землі зачарованої асьєнди.

Для Джо.

Дякую за той незабутній рядок.

І якщо раптом ти це читаєш — я тебе кохаю.

1

Життя не завжди складається так, як нам хочеться.

Звісно, починаєш це розуміти лише тоді, коли вже надто пізно й ти, сидючи в кабінеті боса, дізнаєшся, що тебе виганяють із роботи твоєї мрії.

— Оце й усе? — я приголомшено кліпаю проти світла, яке заливає кабінет крізь величезне панорамне вікно. — То мене звільняють?

— Не звільняють, — лагідно каже Стен, крадькома зиркаючи на годинник. — Відпускають.

Як же я ненавиджу семантику. Знаю, іронічно як для літературної редакторки. Колишньої літературної редакторки. І так, це маленьке видавництво, але, хай йому чорт, я люблю свою роботу.

Мій погляд зупиняється на жахливо змарнілій помаранчевій лілії на підвіконні позаду Стена. Наукова назва — *Lilium*, квітка, яка символізує багато речей, *від краси й народження до величі та пишноти*. Однак лілія такої барви може означати *хіба неприязнь, ненависть, помсту*.

Хочеться розсміятися від думки про те, чи знає Стен, що в нього з-за плеча визирає напівмертвий квіт помсти. Звісно, я нічого не кажу. Я рідко розповідаю, що провела дитинство на магічній квітковій фермі в Мексиці. І ніколи не згадую про те, що на землях моєї родини ростуть зачакловані квіти, здатні накладати закляття. По-перше, щоб ніхто не ставив під сумнів мій зв'язок із реальністю. По-друге, цю таємницю старанно бережуть ось уже чотири покоління.

Простеживши за моїм поглядом, Стен каже:

— Так, знаю, треба її викинути.

— Лілії використовують, щоб розвіяти любовні чари або відлякати духів, — сухо кажу я. — Іноді ними віднаджують небажаних гостей.

Стен переводить погляд на мене, на його блідому обличчі спалахує інтерес.

— Ти вивчала садівництво, чи що?

— Чи що, — відповідаю, силувано всміхаючись. Я вже готова розповісти, що напівмертві рослини поширюють негативну енергію, та навіть переїматися?

— Ти чудово працювала в команді, — продовжує Стен, ніби читає сценарій, — але це питання досвіду. — Потім, наче намагаючись відмити руки від крові, пояснює: — Рішення прийшло згори... чесно, це не від мене залежить.

Швиденько собі прикидаю: я тут єдина новенька, окрім хіба що того Кенні, у відділі реклами, з його стильненькими кульковими ручками. Він іще штани носить із підкатами, щоб похизуватися дизайнерськими шкарпетками.

Піднявши з підлоги свою гордість, я ковтаю її, задираю підборіддя й кажу:

— Окей, то як усе відбувається? — мене ніколи раніше не звільняли, окрім того єдиного разу в KFC, ще коли я вчилася в старших класах. — У мене буде два тижні чи...?

Стен продовжує частину запитання після чи:

— Гарлоу, на жаль, ні. Сьогодні тобі потрібно звільнити стіл. — На захист свого боса можу сказати, що в нього пригнічений вигляд, наче це й не він звільняє захоплених двадцятисемирічок із їхніх омріяних редакторських посад. — Але якщо хочеш, можеш почекати до кінця дня або... — він двічі прокашлюється. — Зараз ледь не всі пішли з офісу на зустріч із книготорговцем, тож, може, буде... легше.

У мене стискається серце. Як таке могло статися?

— А як же мої книжки?

Мені щойно дали мій перший дорослий спекулятивний роман. Я уявляю, як на моїй електронній пошті з'являється той прекрасний рукопис. Усередині прорізається голосочок: «От бачиш? А не треба було так сильно цього хотіти».

— Ми перепризначимо твою книжку, — він акцентує на однині іменника, наче намагаючись мене образити.

Перепризначити? Це може означати лише одне: книжку заграбастає Шарлотта з досвідом роботи й холодною кров'ю, яка тече її рептилячими

жилами, але вона ніколи не *осягне її*. Вона нізащо не збагне магії, розбризканої між слів, чарів, які витають на кожній сторінці.

Грудьми підіймається пекучий жар, розтікається шиєю. Я практично відчуваю, як тіло вкривається червоними плямами. І шкодую, що не вдягла той нещодавно придбаний кашеміровий гольф замість шовкової блузи.

— Я з радістю напишу тобі рекомендаційного листа. Неперевершеного листа, — обіцяє Стен, наче хоче чимшвидше мене здихатися, щоб уже повернутися до рутини — віддати тій ящірці мою життєдайну кров.

Я волочуся до свого робочого місця і «прибираю зі столу». Це триває недовго. Після мене не лишається суттєвих слідів, та й особистих речей небагато: фото із сестрами — Лілі й Каміллою — з нашої мандрівки до швейцарських Альп торік, куртка з написом «Go Fast Don't Die» на спинці стільця і свічка з ароматом ванілі — подарунок мого хлопця Чеда. Я так її і не запалювала, бо терпіти не можу цей запах. На жаль, із сумочок у мене лише клатч, у який не вмістяться всі атрибути мого професійного життя, тож я цуплю з комірчинки подарункову полотняну торбу для книжок і запихаю туди свої речі. Сідаю в ліфт, з'їжджаю з тринадцятого поверху вниз, швидко перетинаю вестибюль і, коли вже вересневе сонце засліплює очі, зриваюся.

Виступають сльози, ось-ось захлипаю. Кілька перехожих — імовірно, туристи — витріщаються на мене. Звалившись на лаву, я глибоко вдихаю, намагаючись збадьоритися. «Усе гаразд. Знайду іншу роботу. І вона буде краща».

Із кожною афірмацією плечі опускаються ще нижче.

Кого я обманюю? Я чекала цієї роботи, вставала на світанку, щоб раненько бути в офісі, бо тішилася, що увійшла в цю команду.

Намагаючись стримати схлипи, знаходжу телефон і набираю Чеда, щоб розповісти йому новину й попросити приготувати томатний суп, який у нього так добре виходить і до якого він завжди подає грильований сир — щоб умочати.

— Привіт, лялю! — каже Чед.

Щойно чую його голос, мене наче обухом б'є жах: потрібно пояснити, що сталося. Я завмираю.

— Гарлоу?

— А ти не міг би... — я не знаю, з чого почати. Раптом починаю тремтіти, силувано витягуючи слова повз клубок, який засів у горлі.

— Що сталося? — запитує Чед із тривогою в голосі. Це ж Чед. Він носом чує *проблеми*, як поліцейський собака винюхе кокаїн. Я вже відчуваю, куди це нас заведе. Чед почне з поверхневої «проблемки» — мого звільнення і його впливу на мою кар'єру. Потім, діставшись глибшого шару, він збагне, що безробітна дівчина означає зниження його соціального статусу. Однак Чед ніколи не дістанеться найглибшого шару. Я відчуваю сором і неймовірний смуток. Тож чому я подзвонила йому найпершому? Тому що в мене пожиттєвий абонемент на канал *«Покінчімо із цим»*. Мені треба все проговорити, і тоді стане краще.

— Нічого... я просто... — глибоко вдихаю, і те, що виривається наступним, передає мій розбитий стан. — Банальне звільнення не має досвіду.

— Стривай, — каже Чед, і я чую, як він до когось говорить, але звук приглушений, наче він прикриває рукою телефон. Імовірно, це він випихає з кабінету свого помічника чи іншого адвоката, щоб утішити мене без зайвих вух.

Я чую чийсь фальшивий сміх, а потім Чеда:

— Все, я тут. А тебе точно звільнили?

— Чеде, — кажу я, цілковито ображена, і рушаю до підземки, — мене точно звільнили.

— А я ж тобі казав... видавнича галузь непередбачувана.

— Серйозно? — тілом здійсмається гнів, поки я намагаюся витягнути сонцезахисні окуляри з вирізу блузки, де вони заплуталися в золотому ланцюжку. Я смикаю надто сильно, окуляри летять на землю. Випадає скельце. — Чорт!

— Не сердься, я ж... Я ж хочу, щоб ти була щаслива, забезпечена.

«Тобто активна суспільна діячка, гідна хлопця, який є одним із партнерів у компанії "Кор'єлл, Стрей і Болл"».

Підхопивши свої розбиті «гуччі», я петляю в натовпі школярів, одягнених у блейзери приватних шкіл та картаті спідниці.

— Може, приготуєш мені ввечері томатний суп? — запитую, відчуваючи огиду до свого жалюгідного голосу і, ймовірно, вигляду.

— Крихітко, — каже Чед так, наче я попросила вбити його власного первістка. — Сьогодні ж моя святкова вечір з нагоди просування по службі. З партнерами. Пам'ятаєш?

Я чую лише короткі речення, в кожному з яких єдина думка: «Як ти могла забути?».

Стискаю пальцями перенісся.

— Так... Я... навряд чи зможу піти, — тяжко сковтую, проклинаючи сонце за те, що воно таке паскудно яскраве. Хіба воно не знає, що цієї миті моє життя розкладається отут, на тротуарі?

Геть немає настрою тусуватися з тими роздутими его, які все змагаються, в кого крутіший «ролекс», та яких Чед називає партнерами. Краще вже сальмонелу підхопити.

— Гарлоу! — практично шипить Чед. — Ти мені там потрібна. Ми про це говорили.

Я поведжуся егоїстично. Знаю. Для нього це важливо, і не можна, щоб моє звільнення все зіпсувало. І начхати, що я принижена та розбита, і що мені довелося попрощатися з книжкою, в яку я закохалася і яку Шарлотта відредагує до нечитабельного забуття, і мені доведеться бачити її на полицках з її іменем у подяках, і...

Я зупиняю потяг саможалю, який мчить у моїй свідомості. Треба перемкнути думки.

— У мене очі так набрякли, що їх і не знайдеш, — кажу, намагаючись віджартуватись, але виходить погано.

Треба віддати Чеду належне: він старається підлаштуватися під мій тон.

— У тебе повна ванна кремів для очей.

Я видушую крихітну усмішку — таку маленьку, що хтось сторонній міг би помилково сприйняти її за гримасу.

Чед стишує голос:

— Гарлоу, це ж лише кілька годин. Спершу прийом, а потім вечеря. Можеш навіть на десерт не лишатися.

От тільки десерт — моя улюблена їжа.

Я киваю:

— Гаразд. Твоя правда. Вибач...

— Зустрінемося о п'ятій тридцять? Я напишу тобі адресу.

— Це ж не смокінгово-краватковий захід? — я напевне запам'ятала б цю деталь. Такий дрес-код мав би бути поза законом в усіх п'ятдесяти штатах.

— Ні, та елегантний, — це означає, що я маю пустити в хід свою *непомітну* версію. Тобто ніякого шкіряного одягу, димчастого макіяжу очей і НІЯКИХ каблуків, на яких я вивищуюся над Чедом.

Буде зроблено.

Завершивши розмову, питаю в себе, за що оце тільки-но вибачалася. Цікаво, чому Чед так і не сказав, як йому шкода, що я втратила улюблену роботу.

Ще не вийшовши з метро в Іст-Вілледжі, встигаю прийняти нове рішення. У мене є план, як оговтатися, принаймні цього вечора. Перший крок? Я зупиняюся біля квіткового кіоску за кілька кварталів від нашого будинку. Вибору особливого немає. Для середньостатистичного покупця кіоск буває розмаїттям барв: ряди за рядами троянд, гвоздик, гортензій, ромашок, лілій та кілька сумних маленьких півоній. Однак жодна із цих квіток не має того смислового навантаження, яке я шукаю.

Вибравши три симпатичні соняхи, вдихаю їхній чистий землистий аромат. У грудях зненацька тягне - це та туга за домом, яку відчуваю щоразу, коли життя посилає труднощі. Розрахувавшись за букет, прямую додому з думкою про те, що Чед не знає символізму геліантуса: *відданість, можливості, амбіції, щастя й удача*, — але я впевнена, що він оцінить цей жест.

Якби мама чи тіа вирощували їх на зачаклованому ґрунті наших сімейних володінь, це вимагало б особливих умов і надзвичайних видів магії. Однак моя сім'я по-справжньому можуть в умінні поєднувати квіти, готувати еліксири з пелюсток, листя і стебел, щоб сприяти процвітанню, кохання, здоров'ю, захисту — або ж спричинити розлуку, сумнів, страх і бідність.

Усе так складно, чудово й алхімічно. Утім, ця магія так і не зачепила мене. Чого не скажеш про двох моїх сестер, двох *primas* і половину жінок у нашому роду. До того ж, на відміну від сестер з кузинами, мене не назвали на честь квітки.

Поки ми росли, мама оповідала нам цю історію безліч разів: ацтекська богиня Маяуель нашептала ім'я для кожної дитини в сім'ї. Тож, тоді як моїх сестер назвали на честь прекрасних квітів, я отримала дуже печальне ім'я, що перекладається як «купа каміння».

Рекомендована література

Кістки серця

Божественні
супротивники

Не як у фільмах

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ